

RUDNICKÉ NOVINY

Číslo 5/1996

ročník II.

cena 3 Kč

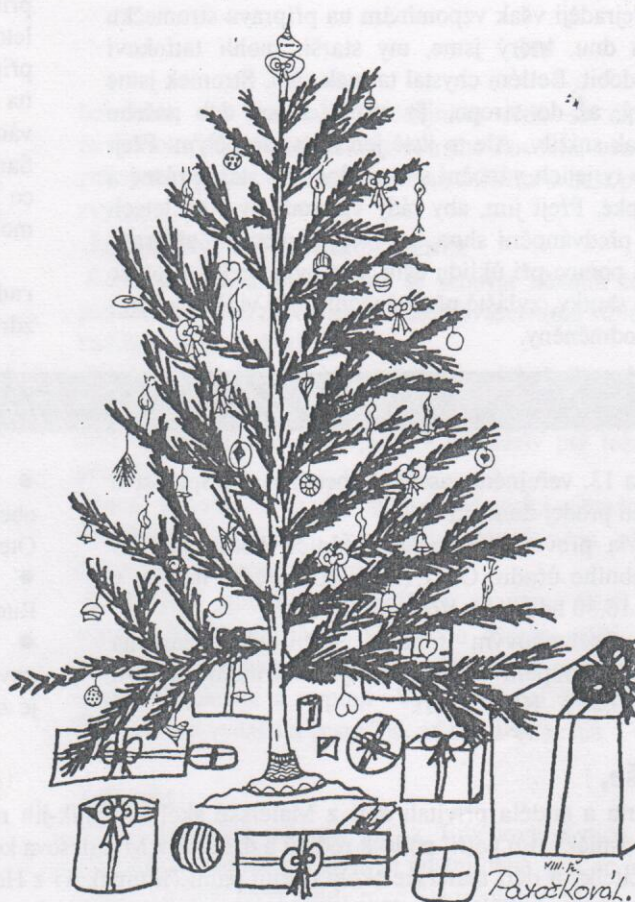
prosinec 1996

Českým Vánocům

Karel Šiktanc

Zas Vánoce jdou zemí mou...
Do hnízd a do roubení věží,
kde ptáci dávno nedřímou,
z šedivých oblak lehce sněží.

V noci voňavé po jehličí
a vroucností všech srdcí svaté,
vzpomínky v dětských srdcích klíčí.
Vy, táto s mámou, šťastni vzpomínáte...
Když první slzou z první svíčky
skane vosk v teplých světnicích,
rozkvetou sněhy do bledulí
a děti horké na lících
se skloní s písní nad jesličky...
Buď pokoj lidem s dobrou vůlí.

Vážení spoluobčané,

blíží se závěr roku, je tu měsíc prosinec a s ním spojené vánoční svátky. Nejprve přicházejí adventní dny, v nichž uklízíme své příbytky, pečeme cukroví a připravujeme dárky pro své blízké.

Rád vzpomínám na tyto dny svého dětství, kdy jsme se, my děti, ráno probouzely a z kuchyně již vonělo první cukroví a my se hrnuly mamince pomáhat. My větší jsme již pomáhaly připravovat těsta, však nás také bylo sedm dětí.

Rád vzpomínám na tajuplné skříně, od kterých vždy před vánočními jakoby „zmizely“ klíče a tyto klíče se objevily až po Štědrém večeru.

Nejraději však vzpomínám na přípravu stroměčku o Štědrém dnu, který jsme, my starší, mohli tatínkovi pomáhat zdobit. Betlém chystal tatínek sám. Stromek jsme měli veliký, až do stropu. Ty stropy se od dob našeho dětství nějak snížily. Ale to jistě jen nám, dospělým. Přejí dětem, aby ty jejich vánoční stroměčky byly stále krásné a hodně vysoké. Přejí jim, aby rády vzpomínaly i po letech na krásný předvánoční shon, na svoji pomoc při přípravě cukroví a i pomoc při úklidu bytu. I to bylo hezké, protože naše dobré skutky, zvláště předvánoční, byly viděny a tím i mohly být odměněny.

Nejhezčí vzpomínky jsou, samozřejmě, na příchod ke stroměčku. Na tuto chvíli jsme se chystali mnohem dříve. Před rozbalením dárků totiž deklamovalo každé z dětí nějakou básničku s vánoční tematikou. A nikdo se nechtěl nechat zahanbit.

K vánocům přece patří i poezie, a patří k ní i zpěv koled, nejen z rádia či televize, ale i v kruhu rodinném. A patřila k ní i cesta na půlnoční, kde jsme si za doprovodu varhan zazpívali.... „nám, nám, narodil se“. Rád bych za tyto hezké chvíle poděkoval svému tatínkovi a vzpomněl na svoji maminku, protože oni dokázali to, že i dnes, po letech, na své dětství rádi vzpomínáme.

Přejí nám všem, abychom si uklidili nejen své příbytky, ale i svá srdce od všeho špatného, co do nich letošní rok zanesl. Ať nás vánoční svátky najdou připravené přijmout to hezké, co nám mají dát. Staňme se na chvíli dětmi, hlavně tím, že budeme moci lépe vnímat vánoční atmosféru, tu naši, českou. Bez dědů Mrázů a i bez Santa Klauzů. S tím dítětem ležícím v jeslích, které čeká, co mu kdo ve svém srdci nabídne, aby se ono, později, mohlo za nás obětovat... To však již budou jiné svátky.

Přijměte, vážení spoluobčané, mé přání radostných a spokojených svátků Vánočních a hodně zdraví do nového roku 1997.

Váš starosta

ZPRÁVY Z RADNICE

- Na 13. veřejném zasedání obecního zastupitelstva byl schválen prodej domu čp. 124.
- Byla provedena změna úředních hodin na OÚ mino stavebního úřadu. Od 1.12.96 jsou úřední hodiny v pondělí do 16,30 hod. a ve středu do 16 hod.
- S Pozemkovým fondem ČR byla uzavřena smlouva na odkoupení vodního zdroje v Arnultovicích /u ovčína/ za 30.667,- Kč.

- Oznamujeme občanům, že 23.12. a 27.12. bude obecní úřad uzavřen z důvodu čerpání řádné dovolené. Otevřeno bude 30.12.96 do 12 hod.
- Na Štědrý den bude v kostele sv. Václava v Rudníku sloužena od 16 hod. vánoční mše
- Přejí Vám klidné prožití vánočních svátků a v novém roce hodně zdraví, spokojenosti a i trochu štěstíčka je zapotřebí.

Tajemnice OÚ

Mikuláše,

čerta a anděla přivítali děti z Mateřské školy Rudník-jih na své besídce 5. prosince 1996. Za pěkné písničky a roztomilé básničky jim patřil potlesk rodičů a dárečky z Mikulášova košíku.

Učitelky a děti mateřské školy děkují panu Hromátkovi z Hostinného za zakoupení stavebnice v ceně 4.500,- Kč a panu Zierisovi (firma Zimeko) z Trutnova za sponzorský příspěvek ve výši 10.000,-Kč.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Významná životní jubilea

leden 97

60 let	NOVÁK Josef	Rudník 408
65 let	ZÁBRODSKÝ Jindřich	Rudník 143
	BALCAR Miroslav	Arnultovice 77
70 let	ŠTASTNÝ Vladimír	Rudník 386
	BULEJ Ondřej	Rudník 395
75 let	ZÁPALKOVÁ Miloslava	Javorník 124
	KREJČOVÁ Anežka	Rudník 102
80 let	TRENKEROVÁ Ludmila	Rudník 75
	NOSKOVÁ Gertruda	Arnultovice 28
85 let	DOLÁKOVÁ Olga	Arnultovice 76

únor 97

60 let	MORAVCOVÁ Zdeňka	Rudník 401
65 let	JIRKAL Vlastimil	Rudník 401
75 let	ŠINKOROVÁ Růžena	Rudník 259
	KRÖHNOVÁ Růžena	Arnultovice 11
	KLOBOUČKOVÁ Marie	Rudník 481
	KAMENÍK Josef	Rudník 211
	ČERVENKA František	Rudník 503

Všem oslavencům blahopřejeme.

POČASÍ A PRANOSTIKY

Na Adama a Evu čekejte oblevu

Poměrně málo známá pranostika obsahuje v sobě výsledek pozorování mnoha generací a je spolehlivější, než pověstná Medardova kápě. Z vyhodnocení pozorování plyne, že oteplení v období vánoc přichází v 72% případů. Nejčastěji se vyskytuje mezi 23.12. a 1.1. a průměrně trvá 6 dní. Jestliže se tedy o vánocích neoteplí, je to spíše výjimka.

Na nový rok o slepičtí krok, na Tři krále o skok dále

Velmi spolehlivé je toto rčení. Hlavně proto, že se netýká počasí, ale délky dne a ta se řídí přesnými astronomickými pravidly. Ve srovnání s 21. prosincem, kdy nás trápí (někoho možná těší) nejdelší noc, prodlouží se bílý den 6. ledna o celých 20 minut. A počasí? Jak kdy. 6. ledna 1983 vystoupila teplota v Praze na +12,9 stupňů C. Ale to je rekord za více než 200 let pravidelného

pozorování v pražském Klementinu. Pravdou je, že leden je nejstudenější měsíc s nejnižší průměrnou teplota

Počasí v prosinci 1986

V první dekádě přetrvávalo teplé počasí z předchozího měsíce. Jen první den byl výjimkou, 1. prosince naměřili -5 stupňů C. První sníh začal padat jedenáctého, slabě mrzlo. 17.12. napadlo deset centimetrů sněhu, na Štědrý den již 65 cm a po celý den mrzlo. Sněžení a chladno vydrželo až do 28. prosince. Na druhý den přšelo. Z 30. na 31. prosinec opět sněžilo. Všude plno vody a špinavého sněhu. Na Silvestra se rtuť teploměru vyšplhala ke dvěma stupňům nad nulou. Průměrná teplota měsíce měřená k 15 hodině byla -1,45 stupňů C.

BÍLÉ, MÁM VÁS RÁD

Stanislav Wajsar

Poslední školní den ve starém roce. Děti jsou už jako hříbata, na učení ani pomýšlení, jen je vypustit. Brodím se vysokou závějí kolem pahýlu lípy na vršku za Terezií a spěchám domů. Na pláni za lesem vyjíždějí lyžaři, od Křížku vyběhly první běžky. Z lesa vystřelila zbloudilá srna.

„Narodil se Kristus Pán, radujme se ...“ zpívají tlampačovi andílci nad mrazivou krajinou a jejich hlásky zapadají až někde v Zrcadlech Černé hory. Spěchám, přijede mně vnouček s dcerou.

„Pozor, pozor, v sídlišti a u pivovaru začíná prodej kaprů, vánočních kaprů, aprů, aprů, prů, ůů ...“ oznamuje místní rozhlas.

„...veselme se,“ pokračují andílci.

Scházím s kopce a před řeznictvím se tvoří dlouhá fronta nedočkavců.

„...raduj mééé se!“

Jen aby si vybrali toho pravého. Zazvoním a za dveřmi už šveholí: „Deda, deda.“

Klouček toho ještě mnoho nenamluví, je mu rok a půl, ale má se k světu.

„Před chvílí zdolal nadmořskou výšku v úrovni kuchyňského stolu,“ referuje manželka. „Slezl po židli na zem a vydal se dobývat skříňku s tatrou. Nedal jinak, tak jsem mu ji podala. Právě na ní objel celý byt.“

„Dobře, že už jsi doma,“ přidává se dcera. „Potřebuje jít ven jako sůl.“

„Brrm,brm,“ přitakává klučina a slézá z plastické taty, v jedné ruce drobtý z cukroví, druhou mě směřuje k magnetofonu.

„La,la,“ ukazuje na tlačítka. Sám si je ještě spustit neumí.

Přidrším jeho prstík, tlačítko sepne a vzápětí se ozve hudba. Vnouče se kroutí, zadeček nakruceje jako při tanci. Manželka volá k obědu.

„Ham nééé, ham néé,“ prosebně odmítá jít do kuchyně. Najedl se cukroví a teď si raději postaví komín z dřevěných kostek. Postaví, rozbourá, znovu postaví a znovu rozbourá. Nakonec zbořeníště zamete ručičkami a hluboce si oddechne: „Tak, tak.“

„Mohli jste dojít pro smradlaffků,“ vybízí nás dcera. „Bude dobrá na kaffée. A u hajného je zamluvený stromeček. Tak přineste pěkný.“

(Doufám, že mě čtenář nepodezírá z neznalosti pravidel českého pravopisu, ale slova „smradlaffků a kaffée“ patří v naší rodině k sobě. Mají zvláštní chuť, jako ta káva z ní vařená.)

Bereme dvě plastické láhve, vytáhneme sáňky a spěcháme ven. Odpolední slunce nutí oči přivřít se v úzké škvířečky. Klučina si přikryl očka pěstičkami, sklonil hlavičku a pádí za mnou. Chvilí běží, chvilí tlačí sáňky, chvilí se veze. Na saních se rozklínala rolnička.

„La,la,“ otáčí jí v rukou, mudruje, odkud se cinkání ozývá. Potká-li cestou psa nebo kočku, určitě je osloví. A kdyby neutekli, rád by je pohladil po hřbetě nebo chytal za uši. Kde jaká brána v plotě, tam se zastaví. Pokouká, zkontroluje slípky s rozčepýřeným kohoutem v podžabane zahradě, rukavičkou roztančí rolničku na saních, a pak se na celé kolo řetá slepicím ustaršeně pobíhajícím z rohu do rohu.

Ženské vystály fronty na ořechy, na ovoce, nakoupily dárky. Tu pěkný svetr, tam sněhury, měli je jen na LVT. Naplnily ledničky. Tátové sehnali kolo pro svého budoucího závodníka. A teď se všude peče a smaží a uklízí

a ... Někteří se teprve vracejí z práce. Dobrá každá korunka navíc. Klouček mezi nimi kličkuje, rozběhne se snít nesnít. Kolikrát se do něj zabořil, jen čepička mu koukala. A jak mu chutná. Olizoval by zasněžené rukavičky jako lízátko. Na šimravé sluníčko už dávno zapomněl. Na mostě za továrnou spadl. Klouzačka mu podlomila nohy a už leží - ručičky roztažené v letadlo.

Posadím ho na saně, zabalím do fusaku, abychom včas dojeli. Já koník, vnouče kočí, cváláme k zázračnému prameni do Fořtu. Pod lázeňskými domy vytéká z betonového skruží čistý pramínek vody. Kdysi prý uzdravoval pocestné. Postavím pod něj plastické lahve a čekám, až se naplní. U hajného vyberu šřapatou borovičku a vracím se k saním.

„Berte tu s vyšším kmínkem, vejde se vám pak víc dárků,“ volá pan hajný.

Z nedaleké školky vyletěl hlásek: „Ježíšku, panáčku, já tě budu kolébati, Ježíšku, panáčku, já tě budu kolébat.“

„Ježíšku, panáčku, my tě budem kolébati...“ slibuje už celý sbor i s paní učitelkou.

„La, la,“ usmívá se klouček, až mu zoubky svítí. Píchá palečkem do nebe a ukazuje k oknu.

„Vidíš,“ zvedám chlapce do výše a otáčím ho k plechovému rytíři ve věžičce lesního zámku. O jeho kopí se omotal modravý chumáč a růžové slunce ho s gustem olizuje právě z naší strany.

„Diš, diš,“ opakuje po mně.

Zvednu ho nad hlavu, zatočím se s ním a on se řehotá ještě víc. Najednou se zakaboní, zakope nožičkami a mermomocí chce na zem. Rozběhne se přes silnici do protějšího svahu a už šplhá k místu bývalé kapličky. Běžím za ním. Smutno je na tomhle ostrůvku uprostřed lázeňského parku. Smutno. Co říkáte, staviteli kapličky, pane Ignáci Chorinský z Ledské?

„Hrubé rozhodnutí. Hrubé. Uvěznit genia loci do zatuchlých zdí garáží kolem. Neměli právo bourat příbytek, z něhož dýchal po dvě staletí poklid svatého rozjímání. Už pro ty zpěváčky za oknem školky, už pro ně neměli být hlušší.“

Otočím se, hlas jako by zašuměl zpod otevřeného hledí plechového rytíře nad zámečkem. Lahve přetekly. Zazátkujeme je a vydáváme se na zpáteční cestu.

Místo zvonkohry barokní kapličky nám klinkají rolničky na našich saních. Klink, klank, klink.

Mráz se rozkreslil po tabulkách lázeňských domů a zalézal za nehty. Chvátáme. Já koník, vnouče kočí.

„Di, di,“ pobízí mě k rychlé jízdě uklouzanou silnicí. Na svahu za jídelnou nás zdraví ohromný sněhulák. Místo metly mává trsem automobilových stírátek, na hlavě kšiltovku z červeného gumového výlisku. Kolem hopkají děti a z černých pryžových špalků mu lepí knoflíky.

Z gumového svahu za jídelnou se spustil jezdec. Takové mrně. Nožky se mu viklají v bačkorácích, ruce sotva udržují balanc. Míří přímo do zapomenutého sloupku uprostřed kopce. Prásk! Chuchvalec sněhu a kluk zůstává nehybně ležet, ani nekřičí. Odháním děti, lomcuji s ním, poplácávám ho po tváři. Nic. Znovu s ním třepu, sněhem potírám čelo. Naskočila mu tam pořádná boule. Co teď? Poštelte odšroubuji zátku z plastické lahve a chrstnu mu smradlavku do očí. **Zázrak!** Posadil se, protřel kukadla a vyjel: „Tý vove, svoup!“

Teprve když zjistil, že má na čele bouli, začal řvát. Sestřička si ho odvádí domů.

Bílé údolí zasyčelo parou. Z továrních píšťal vyletěl štiplavý oblak a rozplynul se nad cestou. Zapřahám se znovu do saní a běžíme dál. Já koník, vnouče kočí. Z převislých žlabů továrny stékají do promrzlého potoka stříbrné stalagnáty rampouchů jak titánské Sibeliovy varhany v daleké Skandinávii. Vzít tak hůlčičku a zahrát.

V Terezíně potkáváme dcerku. Jde nám nedočkavě naproti. Předáme jí zbytek zázračné vody a cvailem objíždíme sídliště. Kád' s kapry už zmizela, jen zapomenutá síť opřená o dveře řeznictví trochu páchne rybinou.

Na balkonech, vystrčených do hlavní

silnice, voní šřapaté borovičky a uhlazené smrky. Škvírkami oken ucítíš vůni napečeného cukroví, husí pečínky nebo kýty uzeného. A někde tam tušíš i marné pleskání uvězněných kapříků ploutví. Ve výkladní skříní mžiká v předpremiéře vánoční stromek a láká drobotinu. Přimrzává. Otáčím sánky a zahybám k domovu. Před hlavním vchodem se usadila ohromná bílá koule. Asi se sklouzla se střeš a zatarasila nám cestu. Vnouče se k ní hrne, chce ji naložit. Tvářičky se mu nadouvají, ručičky ji nemohou obejmout. Musím mu pomoci, vždyť by ji neunesl. Zvedáme úspěšně oba. Hrouda se ocitá za opěradlem a on se už zase šplí.

Od příšerné betonové zdi za naším balkónem se odrazilo skřípění brzd. Někdo zvoní. **Zvoní?** Cože, já jsem spal? Běžím otevřít. Ve dveřích zdraví usměvavá rodinka a vnouče o deset let starší se rozpustile ptá: „Dedo, dedo, nepojedem pro smradlavku, bude dobrá na kaffé?“ Nechápe údiv v mých očích. **Zázraky se dějí!**

Listuji v obecní kronice. Píší ji, mám ji tedy doma. Tisíc devět set..., devět set osmdesát šest. Prosinec. Napadlo 75 centimetrů čerstvého sněhu. Mráz až -12 stupňů. Věřte, nelhal jsem vám v ničem. A Pepička Šimů z České Lípy se zeptejte, jestli ho ta boule ještě zdobí.

Bílé mám vás rád ...zpívá W.M. Já také. Tak ať jsou právě takové i ty letošní a veselé a šťastné ...

POPLETOVÉ

Tam za Dvorem Králové
potkal jsem tři králové.
Na velbloudech vezli dary,
do Betléma pospíchali.

A jak že se jmenovali?
Kašpar, Melichar a Baltazar,
ten si bradu zamazal...

Včera jsem je potkal znova,
zabloudili do Trutnova.
Kakonoš je poslal zpátky,
vždyť prochodí celé svátky.
Popletové, kdopak ví,
kdy Ježíška uvidí.

O vánočním stroměčku

Vánoční stroměček nebýval vždycky součástí Vánoc. Poprvé se objevil až v 18.století v Německu. Jakýsi pan Dannubauer ze Štrasburku tehdy odmítá novoty a v novinách kárá strojení jedliček loutkami a cukrovím. Přesto se obyčej rychle šířil. V Čechách se udržuje pověst, že v prvních letech 19.století sliboval jakýsi herec svým přátelům vánoční překvapení. Po večeři vstal, otevřel dveře do sousední místnosti. A tam? Tam zářil vánoční stromek. Všichni oněměli úžasem. Již v příštích Vánocích přibýlo v Praze, zejména v bohatých rodinách, několik ozdobených stromků. Zvyk se nejdříve ujal ve městech, potom i na vesnicích. V 70. letech minulého století začal vytlačovat jesličky. Ty už nebyly hlavní atrakcí svátků. Stroměček zdobili ovocem, pečivem, perníčky a šátky. V některých rodinách jej věšeli špičkou dolů nad vánoční stůl. Skleněné ozdoby, koule, zvonečky, hvězdice, rybky a elektrické svíčky se zaskvěly na větvíčkách stroměčků až v našem století.

O jmelí

Starí Čechové by určitě považovali za bláznovství všet cizopasnou rostlinu pod rozzářený lustr a ještě k tomu na vánoční svátky. Znalí pouze jeho hojivou moc. Jako vánoční ozdoba k nim přišla z Francie, snad pro oblíbenou legendu - na Štědrý den a na Nový rok pod větvičkou jmelí se smí kdokoli s kýmkoli líbat.

Vánoční obyčeje a pověry

V lidské duši je něco takového, co rádo podléhá magickým silám, i když se rozum brání. A o Vánocích k tomu bývá nejlepší příležitost. Lidé se snaží poznat svůj osud - zda budou dlouho živi, zda se děvčata vdají, přibude-li peněz, jaká bude úroda. Ani dnes tomu jinak není.

Jak se tehdy čarovalo

Husákovi a kohoutovi se dával česnek, aby byli zlí. Psovi se o Vánocích dával česnek také, ale nastrohaný do mléka, aby ho vůbec nesežral, a takový pes se musel ještě vyhodit oknem na dvůr. Potom byl výborným hlídačem. Na Štědrý večer všichni mužští ve vesnici stříleli a

KOLEDNÍČEK

Já jsem malý koledníček,
přišel jsem si pro troniček,
troniček mi dejte,
nic se mně nesmějte.
Dáte-li mně berana,
upeču ho do rána,
dáte-li mně krávu,
řeknu: zaplat' Pámbu,
dáte-li mně kozu,
uvážu ji k vozu,
dáte-li mně kohouta,
ponesu ho do kouta.

SW

bouchali, aby zahnali čarodějnice. Kdo se chtěl stát neviditelným, musel uškrtit černého kocoura, uvařit ho a zakopat o půlnoci do země. Věru, měli to ti naši předkové zvyky.

Jak nabýt o Vánocích peněz

Když se škrábe kapr, musí se schovat několik šupin do peněženky. Než zasedneme k štědrovečernímu stolu, má si každý položit pod talíř peníz.

Najde-li někdo v rybě „mozkovou kůstku“, má velké štěstí. Může čekat hodně peněz. Na horách se o Štědrém dnu objevovaly na stole jáhly - přinášely prý také velké peníze.

Dnes vánočních zvyků ubývá. Magická obrazovka je nemilosrdně vyháněna z našich pokojů. Ale přece se dochovaly alespoň některé.

Rozkrojené jablíčko s hvězdičkou znamená štěstí, křížek smrt. Načernalé jádro vlašského ořechu věští nemoc, ořechové skořápky (někdy se svíčkami) v umyvadle se samy rozkolébají a vyplují. Vyplula-li tvá lodička první, brzy se sám vydáš na cesty. Tak ať se zdrav vrátíš.

Advent

Slovo mnohým známé jen z Erbenovy Kytice. „... a adventu již nakrátkce.“ Byla to postní doba, kdy se nesmělo tančit. Začínal čtyři týdny před Štědrým dnem.

Koledy

Období kolem Štědrého dne bylo vždy spjato s koledami. Koledníci táhli dům od domu a byli obdarováni. Nikdo je nesměl odmítnout. Nejslavnější koledy procházely městy a vesnicemi na Štěpána a na Tři krále. Samo slovo koleda pochází z latiny. Kalendae - první den v měsíci, kdy se v Římě vymáhaly dluhy a daně. U nás vánoční koledování zavedl svatý Vojtěch. Koledovat chodili kněží. Pro ně koledy zůstaly dlouho zdrojem obživy. V 18.století se průvody koledníků rozrostly o kantory, jejich žáky, pastýře, ponocné a žebráky. Dnes už zvyk povětšinou zanikl.

SW

Je lidské milovat a je lidské odpouštět.

Plautus

HOROSKOP NA PROSINEC

SKOPEC 21.3. - 19.4.

Že jste skoupí na slovo,
lidé o vás praví.
Dodejte si kuráže,
při přípitku s Mikulášem
jazyk se vám rozváže.
Tak na vaše zdraví.

BÝK 20.4. - 20.5.

Býk na býka zaútočí,
mají horkou krev.
O Vánocích chytíte Bětu,
připijte si kabernetu,
zklidníte se hned.

BLÍŽENCI 21.5. - 20.6.

Blíží se, blíží
studené dny.
Vy s milým na lici
sprádejte sny.
Jste přece blíženci.

RAK 21.6. - 22.7.

Nelezte pozpátku, chod'te rovně,
na lyže s rodinou.
Krásně je i na Bolkově.
A ten sníh, ó jééé !

PANNA 23.8. - 22.9.

Čepec nepřichází
a vítr z hor duje,
kupte si radš čepici,
Krakonoš cos kuje.
Zázračnou bylinku
vašemu milému podstrkuje.

LEV 23.7. - 22.8.

Oplýváš-li silou lví,
jako ruské tanky,
vezmi běžky, venku sníh,
hurá na Hoffmanky !
Nebo ... vezmi sánky.

ÚÁHY 23.9. - 22.10.

Cukroví už napečeno,
váhy schovány,
proti tloušťce nasazený
zaručené cviky
U stromečku nezapomeň
na vánoční zvyky.
V rozkrojeném jablíčku uvidíš
hvězdičku.

ŠTÍR 23.10. - 21.11.

Zalezli už štíři, hadi
do hlubokých nor.
Vyrzte si o Vánocích
na chatu do hor.
Na svatého Silvestra
zbarvíte se do pestra.
Pozor na alkohol.

STŘELEK 22.11. - 21.12.

K Mikuláši, na Silvestra
petardy se hodí.
Nějaká ta rána navíc uším neuškodí.
Oči, ale oči jsou jen dvě,
víc jich není.
A ony jsou právě pro vidění

KOZOROH 22.12. - 19.1.

Dárky jsou už rozbaleny,
kozačky vás tlačí ?
Táta koupil obě boty
o dvě čísla kratší !

VODNÁŘ 20.1. - 18.2.

Ve vodě jste jako doma
letos snad až dost.
Na Vánoce přibude vám
tůze milý host.
Nectěte ho vodou,
jak se u vás patří,
nachystejte soudek vína,
vypijte ho za tři.

RYBY 19.2. - 20.3.

Kapr v rosolu
skví se na stolu.
Nespěchejte, nehltejte,
nejste přeci trdlo,
vždyť by se vám rybí kůstka
usadila v hrdlo.

SW

VÁNOČNÍ PÍSEŇ

Jaroslav Seifert

Jak ptáci zimomřiví
v tom teskném příběhu,
ti, které neuživí
třpyt hvězdic na sněhu,
jsme sešli se zas snící
nad lžičkou olova,

kéž by nám mohlo říci
náš osud doslova.
když už se řítí v spěchu
ten žaluplný děj.
Svíčičko na ořechu,
hoř pro nás pomalej.

Všechny včelaře, tanečníky, zpěváky i ostatní občany
upozorňujeme, že 14. února se koná v klubu obecního úřadu

VČELAŘSKÝ PLES